

Βάιος Φασούλας

Είναι κανείς εδώ ; Υπάρχει κά-ποιος οραματιστής; Κάποιος α-ληθινός άνδρας που να θέλει να χαράξει μια φωτεινή πορεία μέ-σα από τα σύθαμπα; ...

**Να του πούμε πως ό λ ο ι μ α ζ ί μ π ο ρ ο ύ μ ε και να του ευχηθούμε ό, τι καλλίτερη ευχή μπορεί να δώ σει ένας άνθρωπος!
Καλή Χρονιά!**

ΣΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

**Κάτω απ' το πελώ ριο κατώ φλι του Θεού, αντάμωσαν δυο
θεόρατοι αδερφοί
Βρεθήκανε για κάμποσες στιγμές πάνω στην αλλαγή
Ο ένας ωχρός και συνοφρυωμένος· σκεπτικός· προβληματισμένος
Φαίνεται γέρος και είναι κουρασμένος
Μοιάζει να φτιάχτηκε σοφός απ' τη μαγεία της ζωής
που του είχε αρέσει πολύ!
Χαίρονταν σαν παιδί κι είχε μερακλωθεί κατά το πέρασμά του
Γιατί του τάξαν στην πορεία του να παίξει ένα καλό χαρτί
Εκείνο που γράφουν όλα τα βερεσέδια
Κι ήταν πολλά, τόσα που τον γέρασαν πολύ γρήγορα
Άλλα περίμενε αυτός, μα άλλα του τύχανε
Και στη ματιά του έμειναν σαν σκιά, σημάδια αγγρισμένα
Με κόπο σβάρνισε το ένα του ποδάρι έξω απ' το κατώ φλι
κοιτώ ντας με απάθεια τους ορίζοντες που πίσω του σβήγαν
Του άρεσε εδώ .Έτσι έδειχνε**

Υπήρχαν και κάποια λιγοστά καλά σημάδια· ανθρώ πινα· αγνά
 και με κόπο κατάφερε να τα ξεχωρίσει και να τα κρατήσει
 μέσα απ' τα πολλά αφύσικα και άχρωμα, που έζησε και είδε
 Μα δόθηκε η εντολή!
 Παράτα δε χωρά κι η ώ ρα του σήμανε να φύγει
 Κι είναι μια ώ ρα που δεν δείχνει τίποτα
 Δεν είπε τίποτα και νοιάστηκε να βγάλει και τ' άλλο το ποδάρι
 Την ίδια στιγμή ένα άλλο πόδι έμπαινε κι ακούστηκε ένας γδούπος
 Στάθηκε μια στιγμή· αφουγκράστηκε
 Ήταν ο άλλος που του 'μοιαζε πολύ
 Μόνο που ήταν νέος κι όλος ζωή
 Όμοιοι! Είχαν την ίδια μάνα κι ήταν αυστηρή
 Έτσι ήταν κι αυτός· ο παλιός
 Αυστηρός, με απαιτήσεις σωστές που δεν εισακούσθηκαν ποτέ
 υπήρχαν πιο δυνατοί και δεν το επέτρεψαν
 Συναντηθήκανε στην ώ ρα που έσβηνε γρήγορα να τα πουν
 Ένας έρχεται, ένας φεύγει
 Ξανατράβηξε το ένα του ποδάρι μέσα
 Κοίταξε τον αντικαταστάτη του. Πόση ομοιότητα!
 Κάτι πήγε να πει, μα σταμάτησε
 Σεβάστηκε τη νέα ορμή και περίμενε
 Περίμενε να πάρει κάποια υλικά και να χαθεί
 Εκεί που χάνονται όλα και δεν υπάρχει επιστροφή
 Μάζεψε βαριεστημένος κάμποσα πετράδια απ' τα πιο ακριβά
 και πιο σκληρά που να 'χουν αντοχή
 Και με χαρά υπέρτερη, περηφάνια και τιμή,
 σαν δούλος πιστός, σαν σκλάβος θερμός
 Στην χλιομπαλωμένη ποδιά της ιστορίας να ρίξει
 Και ας πει μετά, ότι έπραξε το καθήκον...
 Κατάλευκο μανδύα φόραγε ο νέος κι άστραφτε ο ντουνιάς
 Απόρησε: Πώς αυτός που τώ ρα φεύγει ο μανδύας είναι μαύρος;
 Δεν είπε τίποτα!
 Οι ελπίδες σαν πυγολαμπίδες ανυπόμονα πηδούσαν μες στη νύχτα
 Σκόρπισαν απανταχού!
 Αφέθηκε ν' ακούγονται ευχές και προσδοκίες
 και τα μπουρλότα χαράκωναν τον ουρανό βάφοντάς τον ασημί
 Το 'χε σκοπό ν' αγκιστρωθεί, απέραντα να ξαπλωθεί
 Ν' αρχίσει κι αυτός την περιπλάνηση και την περισυλλογή
 Με πιότερο ζήλο για τούτη τη ζωή και με πιότερο ενδιαφέρον
 απ' αυτόν, που τώ ρα φεύγει
 Και εύχεται, μέσα του, σε αυτή την πανανθρώ πινη αποστολή
 που τάχτηκε να κάνει, να τα βγάλει πέρα
 Όστε όταν φτάσει ο καιρός, να μη νιώ σει αυτό,
 που νιώ θει αυτός που τώ ρα φεύγει, λυπημένος ή πικραμένος
 Και τον λυπάται καθώ ς τον βλέπει φορτωμένο με πόνους,
 πίκρες και ντροπή, που δεν είναι δικά του

Και η ιστορία, που τη θεωρούν σαν μάνα τους;
Συνήθισε! Κι ας ήταν αυστηρή στην ίδια τη δουλειά
Πότε καλή, λιτή και αυτάρκης. Πότε κακή, σκληρή και άσχημη
Άλλοτε τραγική κι άλλοτε να ντρέπεται και να πονά
Κι ας μένει σιωπηλή!
Απλά θα δεχτεί ό, τι οι εκλεκτοί του κόσμου διατάσσουν
Θα τα φιλοσοφήσει!
Κι αν κάτι καλό βρει που να ταιριάζει με την αποστολή της
Στα χρονοντούλαπά της, τ' αραχνιασμένα από τις εποχές,
πιστά θα τα φυλάξει!
Χρόνια τώ ρα ανταμών νουνε, πάντα στην ίδια ώ ρα!
Στην ώ ρα μηδέν, λιγάκι να τα πούνε
Ο ένας είναι βιαστικός με κούραση μεγάλη
Και δείχνει ότι σκιάζεται, ο δόλιος!
Όταν εκείνη τον ρωτήσει, τι θα 'χει να της πει;
«Τι έγραψες ετούτη τη φορά;»
Αυτός θα ντροπιαστεί!
Ο άλλος είναι πιο ζεστός! Γιομάτος με ζωή
Νιώθει πολύ περήφανος για την αποστολή
Και η αγωνία του είναι φανερή
Και να, μιλάει δυνατά, ζητά, παρακαλά,
απ' αυτόν που τώ ρα φεύγει να του αφήσει κάμποσα μυστικά
για να μπορέσει και αυτός να συνεχίσει την πορεία του
στα σύμπαντα της οικουμένης που πίνουν νερό στο όνομά του
Χωρίς αυτόν δεν καταρτίζουνε τίποτα
Και αυτό το καταλαβαίνει! Αγέρωχη η παρουσία του!
Κιόλας μεγαλώνει· πλαταίνει και σκεπάζει τον κόσμο
Δε θέλει, όταν φτάσει η ώ ρα του, να μην είναι έτοιμος
Και το τέλος της αποστολής του να είναι αλλιώς τικο
απ' αυτό που βλέπει
Να 'ναι κι η παρουσία του σωστή σ' εκείνη που 'ναι αυστηρή
Ν' αντιπαραθέσει στα κατάστιχά της μόνο τα καλά που θα 'χει εισπράξει απ' των
ανθρώπων περάσματα
Και να δεχτεί εκείνη με ευχαρίστηση την εισφορά του
Τότε μόνο θα νιώσει το μέγεθος της ηθικής αμοιβής!
«Πες μου κι εμένα» του λέει, «κάμποσα μυστικά...
Εσύ που έχεις πείρα και ξέρεις απ' αυτά!»
«Χα! Χα! Χα!» γελά με σαρκασμό αυτός που τώ ρα χάνεται...
«Σαν τι θέλεις να σου πω; Είναι πάρα πολλά! Γκουχ! Γκουχ!»
Ξερόβηξε σοφά και κοίταξε αμήχανος τ' απέραντα σκοτάδια...
«Μη θες να σου χαλάσω την καρδιά ετούτες τις στιγμές.
Που όλα σιγούν και σταματούν!
Και τα θεριά ακόμα μερεύουν και σιωπούν
Άσε, λοιπόν! Δες μονάχος σου. Άκου κι εσύ μονάχος σου
Μονάχος μου κι εγώ ξεκίνησα
Γρήγορα «έμαθα» πολλά. Τα πιο πολλά μου τα μάθανε

Και γρήγορα συνήθισα να περπατώ στο ψέμα
Πέρασα στη συνήθεια, στο καθημερινό
Αυτό είναι άλλωστε το κακό και έγινε σκοπός
Γράφουν στις πλάτες σου πολλά, καμιά φορά καλά
Και χαίρεσαι πραγματικά
Και άλλοτε άσχημα! Σου παίρνουν τη χαρά
Να φτάνει η μολυβιά, ναααααα! Βαθιά μες στην καρδιά!
Άκουσα να μου λένε πως είμαι άχρηστος, γρουσουζης, ακαμάτης!
Κι άλλοτε από άλλους άκουσα πως ήμουν τυχερός!
Ποτέ όμως δεν ένιωσα την τύχη μου μήτε σταλιά
Άλλοι την είχαν! Την κοροϊδεύανε με θράσος και γελούσαν
Άκουσα φωνές απ' όλη την οικουμένη!
Πικρές ήταν πολλές. Κατάρες, αφορίσματα
Και... που είσαι! Τις πιότερες τις άκουσα εδώ
Και αν είχα σάρκα και οστά,
όλους εμάς που σκώ νουμε τα βάρη τα δικά τους
θα μας είχανε λυντσάρει... κι άλλα... άλλα πολλά!
Το μόνο που μπορώ να κάνω και θα το κάνω
Θα πω σ' εκείνη να το 'χει στο υπόψη,
να μη ζητά πολλά, τουλάχιστον καλά
Ίσως και σε γλυτώ σω απ' τον αφορισμό που άκουσα εγώ
Κατάρες και οργή απ' των ανθρώπων τη θαμπή
Ίσως δεχτείς κι εσύ μια δόση επιείκειας από την αυστηρή...
Σου εύχομαι καλώς όρισε και τέτοια να μη δεις!»
Σε κάμποσα σπίτια αναβόσβησαν τα φώτα.
Στους δρόμους ακούστηκαν φωνές
Πολλές χαρούμενες· λίγες σκεφτικές
Σα να 'λεγαν, ας ελπίσουμε!
Το σκότος άστραψε, σκίστηκε ο ουρανός
Κρότοι πολλοί και δυνατοί και σείστηκε η γη
Η νύχτα φεγγοβόλησε και ακούστηκαν ευχές
Τα είδε αυτά ο Νέος αδερφός και νοιάστηκε να περάσει
το δεύτερο ποδάρι απ' το μεγάλο κατώ φλι της ζωής
και χαμογέλασε:
«Σαν αρχή, καλά πάμε», ψιθύρισε και πέρασε!
Τράβηξε κι ο κουρασμένος αδερφός το ποδάρι του έξω
Η αποστολή του τελείωσε την ώρα που γεννιόνταν καινούριες στιγμές, ώρες και
μέρες, όπως είχαν γεννηθεί και γι' αυτόν
Χύθηκε μες στη νύχτα παίρνοντας το φορτίο μαζί αγκομαχώντας
Μόνο που κοίταξε κάνα δυο φορές πίσω και κάτι ψιθύρισε...
Και μετά χάθηκε στα σκοτάδια...

(Από την Ποιητική Συλλογή: «Ψάχνοντας στ' αχνάρια σου ζωή» Cadolzburg
14.12.1993)

Βάιος Φασούλας
Ε.Ο. Καλαμπάκας 134
42131 ΤΡΙΚΑΛΑ
τηλ: +30 24310 72132
www.fasoulas.de
pelasgos@fasoulas.de